

CETI

TIA KEHRÄ

© 2025 TIA KEHRÄ

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-80-9787-7

1

2

*Vaikka mikään tässä
maailmassa ei ole
täydellistä, voi se silti
olla tähdellistä.*

— Cetus

Uusi päivä on koittanut.

Lankakerä kaataa kahvia pellavakankaisten suodattimien läpi pieneen riisiposliinikuppiin.

– Rakastan sinua, se sanoo katsoessaan väreilevää kahvia.

”Rakastan sinua”, heijastuu yhtä lempeästi takaisin, pienestä höyryävästä kupista.

Lankakerä puhuu vedelle kauniisti. Se tietää, että vedellä on muisti. Se odottaa, että kuulee kahviin kätketyn viestin, ennen kuin ottaa ensimmäisen hörpyn. Juotuaan kahvin, Lankakerän elämän täyttää innostus ja ilo.

– Huomenta kaunis maailma! Huomenta, rakkaat lankakorin seinät! Huomenta te pikkiriikkiset korin ilmarakokset! Huomenta Perhonen!

Tänään on uusi päivä. – Minun päiväni! Olen valmis ihmeisiin! Lankakerä henkäisee syvään. Se on varma, että maailma kuulee sen kutsun.

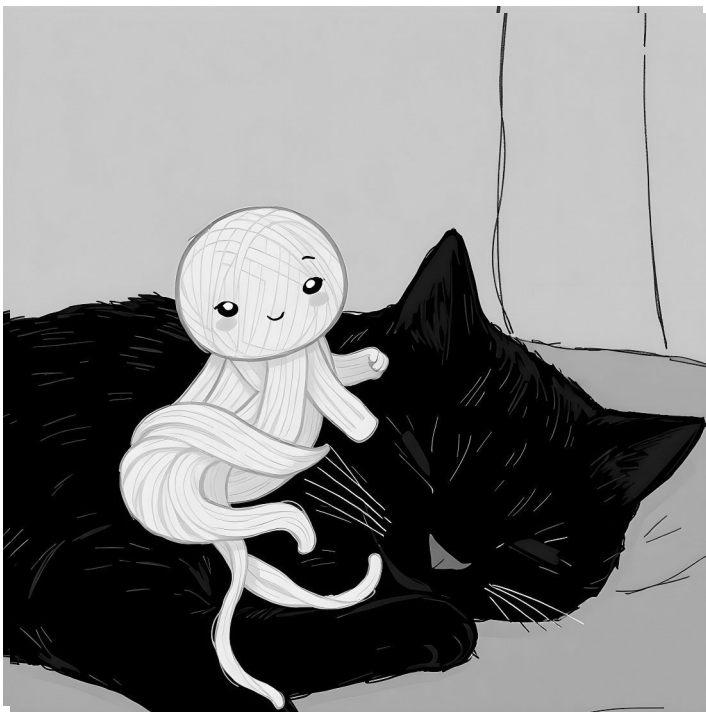
–Kiitos!

Lankakerä sujahtaa lattialle sulavalla voltilla.

– Nappiin meni! En halua herättää Maisaa ennen aikojaan. Terävistä kynsistään huolimatta se on rakas ystävä.

Lankakerä kerii voltissa löystyneet langat yhteen ja hivuttautuu sohvalle makaavan Maisan syliin pursuten sulokkuutta.

"Maisan turkki tuoksuu villisuolaheinältä, mereltä ja auringolta."

- Miau! Tiedäthän, että kuulin tulosi.
- Toivottavasti en häiritse.
- Kun annat minun olla rauhassa, saat olla siinä.
- Lupa.

Lankakerä odottaa hetken, ennen kuin jatkaa.

- Sain uuden oivalluksen. Haluat varmaan kuulla, mikä se on.
- Siihen ei mene kuin kaksi sekuntia.
- Taas se alkaa, Maisa huokaa, mutta ei jaksa sähistä. Helle on uuvuttanut sen.
 - Ajattele. Kadotin äsken yhden tärkeän jutun – hukkasin sen, se kerta kaikkiaan hävisi. Toisen jutun löysin ihan eri paikasta kuin mihin olin luullut sen laittaneeni ja siitäkin huolimatta... – Mikähän kohta tuosta oivalluksesta mahtaa olla uutta, Maisa keskeytti, raottaen hitaasti toista silmäänsä.
 - Täytyykö sinun aina näyttää kyntesi. Unohda, mitä sanoin. Tarkoitin vain, että en hermostunut, vaikka olin hajamielinen. Pidän tästä puolesta itsessäni. Se on uutta – ottaen huomioon, miten ikävästi olen aiemmin kohdellut itseäni vastaavissa tilanteissa. Sain kaipaamani todisteen siitä, että olen vihdoinkin vapaa vanhasta. Ymmärrätkö, miten isosta asiasta on kyse?

Se ei ollut huomaavinaan Maisan hitaasti esiin työntyviä, piikinteräviä kynsiä.

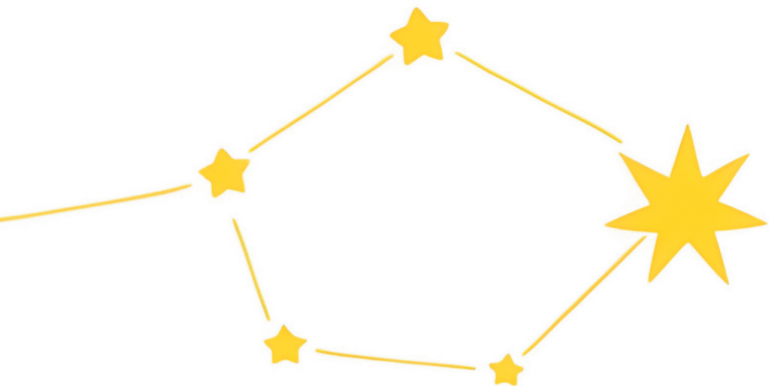
- Mikset sitten sanonut niin? Maisaa ärsytti Lankakerän jaarittelu.

Lankakerä unohti innostuksissaan, mitä oikea ajoitus Maisan kohdalla tarkoittaa. Se on kiveen kirjoitettu. – Maisa ärtyy, jos sen ei anna olla rauhassa silloin, kun se haluaa, ja varsinkin silloin, kun se pyytää. Lempeää vastausta ei heru. Lankakerä siirtyy Maisan sylistä taemmas.

- Jos se ei halua olla mukana elämän käänteentekeissä kuvioissa, ei sitten. Nukkukoon. Minä vaihdan maisemaa.

Lankakerä ei pidä Maisasta yhtään. Se kääntää sille selkensä, mutta nukahtaa laskuissaan vasta lukuun 58. Tällaisina hetkinä uni on sen paras kaveri. Se saa huolet haihtumaan.

Lankakerä viittoilee Perhoselle.

“Hyvää matkaa,
CETI- tuikitaan,
kun tavataan.”

